

Sletuhundarnir hjá Viberg familjuni

skuldu havt fingið í barndóminum. Hon vísir eisini á, at í Grønlandi kunnu tey ofta vera øgiliga bráð og reagera beinanvegin uttan at hugsa um avleiðingarnar. Og ofta er rúsdrekka eisini uppi, sigur hon.

– At tey eru so bráð, eru rúsað og ikki taka avleiðingarnar við í rokni-stykkkið er eitt vandamikið bland, og tí er sjálmorð eisini so ringt at fyrirbygja.

Fosturson og umlættingarfamilja

Hjördis og maðurin Hans Óli, sum er maskinførari og arbeiðir hjá einum entreprenøri í Tasiilaq, høvdu ikki verið í Eysturgrønlandi í meira enn eitt ár, tá tey tóku ein fosturson til sín. Hann hevur búð hjá teimum líka síðani, og er 16 ár í dag.

Harumframt virka tey sum umlættingarfamilja, har triggir dreingir bógva heima hjá teimum annaðhvørt vikuskifti. Teir báðir yngstu eru beiggjar og eru sjeý og fimm ára gamlir. Teir kalla Hjördis og Hans Óla fyri ommu og abba. Hin drongurin verður 17 ár í næsta mánaði.

– Hetta eru børn, hvørs familjur sjálvar hava vent sær til kommununa og biðið um hjálp og hava beinleiðis biðið um, at børnini kundu koma til okkum at vera. So sambandið er gott millum familjurnar, sigur Hjördis, sum leggur afturat, at tað er heilt øðrvísi enn í teimum førum, har kommunan sjálf hevur lagt upp í av sínum eintingum.

– Okkara vón er, at vit kunnu geva teimum eitt amboð til teirra amboðskassa at brúka í framtíðini, so teir vita, at tað ber til til at velja eitt annað lív enn tað, sum teir síggja í gerandisdegnum. Tað er tann vónin vit hava, sigur Hjördis Viberg og leggur afturat, at umframt hesi børnini, sum eru fast hjá teimum, so hava syninir ofta onnur børn heim við, sum gista eina nátt ella tvær, tí tey kunnu ikki fara til hús tað kvøldið.

– Okkara hús eru væl vitjað. Tað er sjáldan, at tað er eitt tókt sovipláss heima hjá okkum, sigur Hjördis, sum tað fellur púra natúrligt at hjálpa, og sum ikki klárar at lata vera við at blanda seg uppi, tá onkur hevur brúk fyri hjálp.

Fólk heldur enn frímerki

Hjördis Viberg er spent at at taka við nýggja starvinum sum leiðari hjá øllum kommunalum starvsfólkum í Eysturgrønlandi.

– Nú verður vøran á hillunum hjá mær skift frá frímerkjum, brøvum og pakkum til fólk. Tað er nakað heilt annað og ikki tað, sum eg hevði ímyndað mær, sigur Hjördis.

Hon varð biðin um at søkja starvið, og eftir at hava hugsað seg væl um og tosað við familjuna, kom hon til ta niðurstøðu, at talan er um eitt spennandi starv, og at hennara fremsta dygd er at arbeiða við fólk og rakstri.

Talan er um eitt nýtt starv, har uppgávan hjá kommunustjóranum

Tyrilan er einasta ferðasambandið, sum íbúgvarnir í Tasiilaq hava til umheimin, frá november til juni mánað

verður at seta mál fyri starvsfólkini tvørtur um fakøkini, og har strembað verður eftir at arbeiða í felag fyri at røkka ásettu málunum.

Tasiilaq hevði borgarstjóra til 2009, tá kommunusamanlegging hevði við sær, at býurin misti nærleiðsluna, og alt varð sentraliserað í Nuuk. Tað hevur ikki riggað væl, greiðir Hjördis frá og sigur, at embætisfólkini í Nuuk kunnu ikki seta saman reglur og seta tær í gildi í Eysturgrønlandi uttan tillagingar.

– Hetta hava tey nú ásannað í Nuuk, og tí er hetta starvið skipað, har eitt slag av kommunustjóra hevur ábyrgdina av øllum kom-

– Sjálmorð er so útbreitt her, og sum mamma kann eg onkuntíð stúra fyri, at okkara synir læra, at soleiðis loysir ein trupulleikar. Tí geri eg nógv burtur úr at læra teir, at einki er so ringt, at ein ikki kann tosa um tað.

munalum starvsfólkum í Eysturgrønlandi. Við starvinum fylgir heimild til at meta um, hvørjar avgerðir kunnu verða tiknar her, og nær tørvur er á at brúka fakkunnleikan, sum er í Nuuk.

– Mín vísið er, at vit í felag fáa býin at virka sum eina eind, og at ognarskapurin er her. Skal hetta blíva eitt enn betri stað at bógva, so skal ognarskapurin vera her. Eisini innan tað sosiala økið. Vit skulu ikki kunna siga, at tað eru tey í Nuuk, sum hava ábyrgdina. Vit skulu sjálf taka hond um trupulleikarnar, sigur Hjördis Viberg, sum verður leiðari hjá 500 kommunalum starvsfólkum. Nógv tann størsti parturin er fólk, sum eru úr nærøkinum.

stakt. Her í vakrasta økinum í landinum hava vit samstundis ta myrkastu síðuna av grønlandska samfelagnum, sigur Hjördis, sum kortini stórtvíst saman við manni og synum í fjarskotna býnum á eysturgrønlandsku strondini.

Í summar fer elsti sonurin hjá teimum á eftirskúla í Danmark saman við fostursoninum, sum hevur búð hjá Hjördis og Hans Óla seinastu fimm árin. Eisini drongurin, sum hevur verið hjá teimum annaðhvørt vikuskifti í fleiri ár, byrjar á eftirskúla í Danmark í summar.

Tá farið verður aftur til Grønlands verða tey tí bara trý í húsi, umframt grønlandsku brøðurnar, sum eru hjá teimum annaðhvørt vikuskifti.

Vakrasta og daprasta

Nú Hjördis tekur við nýggja starvinum í Tasiilaq er greitt, at tey verða verandi í Eysturgrønlandi í minsta lagi í trý ár afturat.

– Grønland er antin ella. Annaðhvørt dámar tær landið beinanvegin, ella vilt tú sleppa avstað aftur beinanvegin. Eg eri ein av teimum, sum er blivin verandi, sigur Hjördis, sum er bergtikin av náttúruni í Eysturgrønlandi.

Hon sigur, at samstundis sum Tasiilaq er tað vakrasta staðið í Grønlandi, so er tað eisini tað daprasta.

– Hetta staðið er heilt ser-

Elstu dreingirnir hava kortini sagt við Hjördis, at hon skal ikki stúra fyri, at tað fer at verða tómlikt í húsunum.

Teir siga seg rokna við, at yngri sonurin Kristian nokk skal síggja til, at ongin song stendur tóm.

– Hann hevur javnan vinfólk heim við, sum av einari ella aðrari orsök ikki kunnu fara heim. Og vit lata hurðarnar upp fyri teimum, sum hava brúk fyri hjálp, sigur Hjördis Viberg, sum í nýggja starvinum fer at royna at gera sítt til, at Tasiilaq verður eitt upp aftur betri stað at bógva í framtíðini.